

SASZET GÉZA

bizonyosság

*mint amikor az ajtót bezártuk magunk után
rémlik mégis — nyitva maradhatott, s téveteget
visszatérünk az útról, hogy bizonyosságot nyerjünk
valamiről, amitől az ajtó mindig nyitva marad
bármiként zárjuk-csukjuk, szezám nélkül kitarul
a sokszorosán megigézett, mégis ígétlen élet
minden, amit nem tudtunk megfoghatóvá tenni
s minden bizonytalan ellen bizonyosságnak nem elég
az ajtó, s nem hihetjük, hogy zárva maradhat*

*az igazság már nem fedi el sebeinket
ajtó az is, melyet hiába zárunk kétségeinkre
mert soha nem az igazság szenved a létben
az élet hajt csak fekete virágot, lefelé
a gyökerektől, hol az anyag nedvei vérzenek
benne csíráznak sárbafogózó üzenetek
napfényre sohasem jönnek, hol testetlenné
silányulnak a szavak, az ige elveszti a tárgyat
s az ember elveszíti szenvedése értelmét*

*istenekké kellene lennünk a magunk hulló vérén
csupasz létünk egyetlen bizonyosságnak erre
elég, de létünknek nincsen bizonyossága
cserbenhagy szenvedésünk, és elárul az igazság
amikor elfelejti, hogy mi szenvedtünk érte
önmagunk tamasai, visszatérünk sebeinkhez
megváltás mögé rejtjük életünket s nem tudhatjuk
meg vagyunk-e váltva valóban, megvált-e szenvedésünk
s elhisszük-e a temető kapujában, hogy*

FELTÁMADUNK?